

Nr 121.

Av herr Näsgård m. fl., om komplettering med skog av sådana fastigheter, som fått sitt skogsinnehav väsentligt förminskat genom framdragande av kraftledningar.

De stora kraftledningar från Norrland och söderut, som dels redan dragits fram och dels planeras, innebära ett svårt hot mot skogsbruket i de trakter som beröras av ledningarna. När gator med 50 å 60 meters bredd huggas upp för kraftledningarna, kunna mindre skogsskiften nästan helt spolieras. Exempel finnas på bondeskogsbruk, som fått sin skogsareal reducerad till hälften genom dylika kraftledningsgator. Förut bäriga fastigheter ha genom kraftledningsgators framdragande blivit så försämrade, att de numera måste betecknas som ofullständiga jordbruk. Risk föreligger, att denna utveckling kommer att fortsätta i ökat tempo, så mycket mera som kraftledningsbyggandet ej försiggår efter en på förhand uppgjord enhetlig plan utan mer eller mindre slumpvis.

Ersättningsfrågan är ännu icke ordnad på ett tillfredsställande sätt i fråga om skogsmark, som tages i anspråk för kraftledningar. Redan den 27 januari 1944 tillkallade dåvarande chefen för kommunikationsdepartementet sakkunniga för att verkställa utredning om revision av i ämnet gällande normer, men denna utredning har ännu icke slutförts. I 1948 års riksdagsberättelse meddelades, att de sakkunniga beräknades kunna slutföra sitt arbete under år 1948. Av 1949 års riksdagsberättelse inhämtades, att en av ledamöterna tillhandahållit de sakkunniga en av honom verkställd principutredning angående skogsnormerna samt att statens skogsforskningsinstitut i juli 1948 överlämnat 10 produktionstabeller jämte värdeberäkningar. I 1950 års riksdagsberättelse förmåles emellertid, att nyssnämnda produktionstabeller och värdeberäkningar efter granskning befunnits icke vara till fyllest för att därå grunda skogsnormerna. Dessa avses nu att grundas på riksskogstaxeringens material.

Även om man måhända kan hoppas att den i januari 1944 igångsatta utredningen, som enligt vad de sakkunniga framhålla fördröjts av oväntade svårigheter, snart skall föreligga och nya normer om något år kunna börja tillämpas, kommer dock frågan om skadorna på lång sikt för bondeskogsbruket att kvarstå olöst. Det är gott och väl att någorlunda skälig ersättning erhålles för den genom kraftledningsgatorna förstörda skogsmarken, men problemet om fastigheternas bärighet i framtiden löses ej härmed. Enda möjligheten att varaktigt råda bot på de skador som åstadkommas torde vara att de genom kraftledningsgatornas framdragande försämrade fastigheterna få sitt skogsinnehav kompletterat, varvid tillskottsskog i förs-

ta hand bör kunna erhållas från statens egna domäner. Uppdraget att sköta denna kompletteringsverksamhet synes lämpligen kunna överlämnas till lantbruksnämnderna. Erforderlig utredning bör utan större tidsutdräkt kunna verkställas av lantbruksstyrelsen och skogsstyrelsen i samråd med domänstyrelsen.

Med stöd av det anförda hemställs,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t begära skyndsam utredning och förslag angående komplettering med skog från statens domäner av sådana fastigheter, som fått sitt skogsinnehav väsentligt förminskat genom framdragande av kraftledning.

Stockholm den 24 januari 1950.

Bernhard Näsghård.

Ivar Nilzon.

Fritiof Karlsson.

Gunnar Lodenius.

Osc. Werner.

Erik von Heland.
